

Cvrčci

V modřínovém lese bydlela rodinka cvrčků. Byli to rození muzikanti. Maminka, tatínek i jejich čtyři děti, každý měl své housličky, na které všichni krásně hráli. Mělo to však jeden háček. Hráli neustále. Ve dne, v noci, a navíc hlasitě. Ostatní zvířátka, ačkoliv měla hudbu ráda, cvrčí hudbu už nemohla poslouchat. Jednoho dne se proto vzbouřila.

„Paní Veverková, půjdete s námi za cvrčky?“ zeptal se pan Bobr veverky.

„A copak se děje?“ nechápala veverka.

„Chceme jim říct, že s tím hraním musejí konečně přestat. Všechny nás to obtěžuje, nemůžeme se v klidu ani vyspat.“

„To máte pravdu,“ přisvědčila zamýšleně veverka. „Jen se trochu učešu a hned jdu s vámi.“

K domečku rodiny cvrčků dorazil celý průvod nazlobených zvířátek. Veverka, bobr, liška, zástupy mravenců, lesní včely, zajíci a spousta dalších.

Střevlík lehce zatukal na dveře domečku, ze kterého se za houslového doprovodu linul zpěv, ale na tukání se nikdo neozýval.

Ke dveřím tedy přistoupil brouk Roháč a svými mohutnými rohy narazil do dveří.

Houslový koncert najednou ustal, dveře se otevřely a z nich vykoukl vyděšený pan Cvrček.

„Co se děje?“ zeptal se nesměle.

Všichni začali mluvit jeden přes druhého, takže nakonec nebylo slyšet vůbec nic. Cvrček z toho byl docela zmatený.

Nakonec zakročil pan Bobr, když křikl: „Dost! Tíše!“

Dav utichl a pan Bobr se ujal slova: „Chci vám jménem všech shromážděných povědět, že už nechceme pořád doko-
la poslouchat to vaše cvrkání!“

Pan Cvrček stál jako zařezaný. „Ale my bez hudby
nemůžeme žít! Co máme podle vás dělat?“

Z davu se ozývaly hlasy: „Tak se odstěhujte z lesa pryč!“

Cvrček smutně přikývl a rychle zavřel dveře, aby nebylo
vidět slzy, které se mu právě objevily v očích.

Shromáždění se rozešlo s dobrým
pocitem, že už je cvrčci nebudou
obtěžovat.

Maminka Cvrč-
ková všechno sly-
šela a děti také.
Všichni plakali.

„Co s námi teď bude?“ nařkala maminka.

„Neplač,“ utěšoval ji táta Cvrček. „Rychle se sbalíme, ať se do večera odstěhujeme. Na louce pod lesem určitě najdeme nějaké klidné místo.“

Bezradný pláč rázem vystřídalo vzrušené pobíhání, balení a přípravy na cestu. Tatínek k domečku šikovně připevnil čtyři kolečka a zapřáhl luční kobyly. A tak se odjíždělo už za veselého cvrkotu.

Když dorazili na louku, pan Cvrček z domečku sundal kola a bylo přestěhováno.

Na oslavu svého příjezdu uspořádali velký houslový koncert pro luční kvítí a motýly, kteří se postupně začali slétat níž. Aby dobře slyšeli, sedali si na květiny, které si to náramně pochvalovaly. Spokojeni pak už byli úplně všichni. Nejen ten den, ale už napořád.

Až půjdete někdy kolem louky, nezapomeňte si jejich houslový koncert také poslechnout.

Kterak myška Eliška i lišku přechytračila

Nedaleko lesa u obilného pole měla svůj byteček, svou myší díru, myška Eliška. Byla široko daleko vyhlášená svou chytrostí a vynalézavostí. Ostatní myši, a nejen ty, k ní často chodívaly pro radu.

Také k lišce, která měla v lese noru, se doneslo, že tu bydlí myška, která je tuze chytrá. Dlouho jí to nedalo spát. Stále si pro sebe povídala: „To přece nemůžu nechat jen tak! Nejchytřejší jsem odjakživa já!“ Nakonec se rozhodla vydat přímo za myškou.

Ťuk, ťuk, zaklepala na dveře u myšky Elišky.

Ta vesele otevřela a zvala lišku dál.

Lišku to ovšem náramně rozzlobilo: „Co jsou to za hloupé žerty? Copak nevidíš, že se k tobě nevejdu?“

Myška se usmála. „To máš pravdu,“ přiznala a zkoumavě se na lišku podívala. „A co tě ke mně vlastně přivádí?“

Liška se nadechla a spustila hurónskou písničku. Lamentovala a spílala, nadávala a hubovala, křičela a vyčítala: „Jak se opovažuješ prohlašovat za nejchytřejší, když nejchytřejší jsem tu odjakživa já?!“

Myška ustoupila o krok dozadu. Věděla, že s rozzlobenou liškou není radno si zahrávat, a proto se ji snažila uklidnit: „Já nic takového neprohlašuji. Když za mnou někdo přijde pro radu, tak mu poradím. To je všechno.“

Liška po myšce nepřátelsky blýskla očima a řekla: „Když myslíš, že jsi tak chytrá, tak pojď se mnou soupeřit. Lišku ještě nikdo nepřechytračil!“ chvástala se.

Eliška souhlasila.

Dohodly se, že se druhý den odpoledne sejdou na palouku; a s nimi i ostatní zvířátka, která jim budou dělat porotu.

Liška si připravila několik hádanek a v duchu se smála: „Takové těžké hádanky ta malá šedivka nikdy nerozluští!“

Myška Eliška si pro lišku také přichystala jeden čtverácký kousek. Kdysi dávno našla na louce dětský nafukovací balonek. Stačilo ho jenom nafouknout, ale k tomu se nikdy neodhodlala. I teď si ho schovala do kapsy a do druhé dala kousek provázku.

Druhý den brzy odpoledne se začali obyvatelé lesa netrpělivě scházet.

Když byli pohromadě, liška s myškou si sedly na trávu a ostatní přihlízející stáli okolo nich v kruhu, aby dobře viděli.

Liška nadmula hrud' a začala: „Dám ti tři hádanky. Jsem zvědavá, jestli je rozluštíš.“ A škodolibě se usmála.

Myška pozvedla obočí a i ona se usmála.

Liška tedy spustila:

„Když se na nás shora směje,
dole nás to všechny hřeje.
Je velké a kulaté,
obléká se do zlaté.“

Myška okamžitě vypískla: „Slunce!“

Liška se zamračila a pokračovala: „Dobrá, tak tedy další!“

Vůbec neznal kovařinu,
neměl ani kovadlinu,
v lese stále jenom stál,
kovářem se přesto stal.“

Teď se myška zamyslela, ale za malou chvíli opět odpověděla: „To je jistě hřib kovář!“

Liška si dupla nohou. Měla zlost, že to Eliška zase uhodla. „No počkej!“ řekla si v duchu a přednesla i třetí hádanku:

„Každému z nás život řídí,
kdo je nezná, ať se stydí.
Sehrané jsou s oblohou,
pozpátku jít nemohou.“

Myška se zamračila, začala přecházet sem a tam a přemýšlela, až se nakonec malinko nejistě zeptala: „Nejsou to hodiny?“

Liška vyprskla: „Jo!“ a bylo vidět, že má zlost.

Myška Eliška jen s úsměvem řekla: „Dobrá, teď se zeptám já tebe: „Můžou myši létat?“

Liška okamžitě odpověděla: „Takové hádanky jsou pod mou důstojnost. To se ví, že nemůžou!“

Ale pak se zarazila a dodala: „Pokud je ovšem nenesou ptáci na křídlech!“

Myška vytáhla z kapsy balonek, nafoukla ho, zavázala šňůrkou a vznesla se na něm do vzduchu. Všichni se smáli a tleskali.

„Letí, ona letí!“ volali.

Lišku to natolik dopálilo, že raději rychle utekla.

Zvířátka si od té doby povídala jen a jen o tom, jak myška Eliška lišku přechytračila. A liška, která měla doslova z ostudy kabát, se raději odstěhovala z lesa pryč.

